

Nr 177.

Av herr **Gränebo m. fl.**, om fortsatt tillämpning av lagen den 17 juni 1932 angående ytterligare utsträckning av lagen den 22 juni 1928 om ersättning till strandägare för mistad fiskerätt.

Genom lag den 17 juni 1932 vidtogs sådan ändring i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske, att varje svensk undersåte medgavs rätt till strömmingsfiske med garn (skötar) även inomskärs i bl. a. Kalmar län. Sådan rätt hade redan tidigare medgivits för vissa andra län och i samband med rättens införande första gången bestämdes genom lag den 22 juni 1928, att strandägare, som sålunda ledo inskränkning i sin av ålder hävdade ensamrätt till strömmingsfiske inomskärs, skulle i viss ordning kunna tillerkännas ersättning härför av statsmedel. Sistnämnda lags tillämpning utsträcktes även bland annat till Kalmar län genom lag den 17 juni 1932 angående ytterligare utsträckning av lagen den 22 juni 1928 om ersättning till strandägare för mistad fiskerätt. Enligt denna lag skulle framställning om ersättning enligt lagen anses rättidigt gjord, därest den skett före den 1 juli 1937.

Emellertid visade det sig, att vid den föreskrivna fristens utgång endast ett ringa antal av de strandägare inom norra delen av Kalmar län, som kunde ifrågakomma, inkommit med framställning om ersättning. Sålunda hade endast 4 byalag av 35 à 40 byalag och enstaka strandhemman begärt ersättning. Anledningen till detta egendomliga förhållande synes hava varit, att skärgårdsbefolkningen, trots att åtskilliga representanter för densamma bereddes tillfälle yttra sig, innan lagändringen kom till stånd, icke till fullo förstått innebörden av denna. Sannolikt hava verkningarna av lagändringen också först så småningom gjort sig märkbara. Följden har i varje fall blivit den, att strandägarna nu se sig stå inför det faktum, att deras fiskerätt och därav härflytande inkomster blivit väsentligen beskurna, utan möjlighet för dem att utfå den ersättning därför, som lagen avsett att tillförsäkra dem.

Med åberopande av vad sålunda anförts och med hänvisning till bilagda förteckning över de byalag och strandhemman, som kunna ifrågakomma till ersättning, jämte yttrande av vederbörande fiskeriinstruktör få vi hemställa,

att riksdagen måtte fatta beslut om fortsatt tillämpning av lagen den 17 juni 1932 (nr 240) angående ytterligare utsträckning av lagen den 22 juni 1928 om ersättning till strandägare för mistad fiskerätt, och att tiden för ersättnings-

anspråks framställande utsträckes till den 1 juli 1940 eller den senare tidpunkt, som kan befinnas lämplig.

Stockholm den 21 januari 1939.

C. P. V. Gränebo.

Karl Magnusson

Axel Mannerskantz.

i Kalmar.

Ruben Wagnsson.

Arthur Heiding.

Avskrift.

Förteckning

över byalag och strandhemman inom Norra Kalmar län, som skulle kunnat påräkna ersättning för mistad fiskerätt enligt lagen den 17 juni 1932 ang. ytterligare utsträckt tillämpning av lagen den 22 juni 1928 om dylik förmån.

Källskär,	Vidö,
Torrö,	Horn,
Flatvarp,	Händelö,
Ekön,	Nävelsö,
Ytterby,	Marsö,
Horsö,	<i>Verkeäcksviken.</i>
Värskär,	Bergebo, Hörtingerum,
St. Grindö,	Kilmare, Gunnebo m. fl.;
Hulöhamn,	Långö,
Kårö,	Hultö,
Halmare,	Yxnevik,
Rågö,	Helgerum,
Städsholmen,	Flatholmen,
Jutskär,	Östra Eknö,
Sladö,	Västra Eknö,
Åskeskär,	Hamnö,
Hasselö,	Örö,
Gräntzö,	Hunö.
Justerö,	

Avskrift.

KALMAR LÄNS NORRA
HUSHÅLLNINGSSÄLLSKAP
Fiskeriinstruktören.

På advokat H. Qvarnströms begäran om utlåtande över de å bil. förteckning upptagna byar och hemmans möjlighet erhålla ersättning för mistad fiskerätt får undertecknad anföra följande:

Att i denna sak och på den ringa tid jag haft till förfogande utföra en fullständig och fullt rättvis utredning har varit omöjligt, utan måste jag begränsa mig till ett utlåtande över de förhållanden, som av mig äro personligen kända och vilka kunna någorlunda kontrolleras å befintliga sjökort.

Minst 32 av de i förteckningen upptagna byarna och hemmanen äga fiskevatten, som till utsträckning och djupförhållanden berättiga dem till ersättning, och äro de vattenområden, i de allra flesta fall, där ensamrätten till strömmingsfiske förlorats, i förhållande till hemmanens hela fiskevatten av avsevärd utsträckning. Av ålder har strömmingsfiske å dessa vatten endast bedrivits av fiskarena på egna fiskevatten och t. o. m. där endast å vissa fastställda platser, s. k. sättstånd, vilka varje år genom gammal hävd bytts mellan delägarna för åstadkommande av rättvist skifte av fiskevattnet, samt i havet utanför hemmanens ägo gränser. Dessutom idkas i norra skärgården vid minst 14 av de upptagna hemmanen även notfiske efter strömming och ett flertal notvarp sträcka sig betydligt utanför 180 m gränsen i fritt fiskevatten.

Genom lagändringen 1932, då strömmingsfiske inomskärs frigavs intill 180 m från stranden, där stadigt djup av 2 m vidtager, har hemmanens enskilda strömmingsfiskevatten, på grund av djupförhållandena, i allmänhet praktiskt taget begränsats till en 180 m bred remsa efter land, vilket fiskevatten i de flesta fall är av mindre värde. Fisket i de av ålder brukade sättstånden kan med nuvarande lag avsevärt hindras av andra fiskare, då inom 180 m gränsen 3 till 4 skötar kunna få plats, då vanligtvis 6 till 10 skötar brukat utsättas i dessa sättstånd.

Där dessutom notfiske bedrivs är stor risk att betydande svårigheter kunna uppstå genom av skötfiskarena tappade draggar m. m., utöver det hinder som utsatta skötar åsamka dem.

Att fiskaren försuttit tiden för ansökan om ersättning för mistad fiskerätt är säkerligen beroende av att denna lag ej förrän den senaste tiden blivit mer allmänt känd och fått en tillämpning, som dessa fiskare ej kunnat förutse eller tänka sig, ävensom att de ej kunnat tänka sig att viss tid stipulerats för ansökan om ersättning för de fiskevatten som fråntagits dem.

Västervik den 19 januari 1939.

Ulf Lundin.